

Autor: Dominique Venner

Není slepějšího člověka, než člověka který nechce vidět. Vzpomněl jsem si na toto přísloví nedávno, když jsem četl dlouhou veřejnou tirádu od klasického filologa na odpočinku. 1) Požívaje privilegovaného statusu ve Francii a také i ve Spojených státech, kde učil na renomované univerzitě, se tento dobrý profesor vysmíval označení zvolenému jeho krajany, kteří se označují za „původní“ nebo také „autochtonní“. Tak, jak například řecká mytologie označuje lidi narozené v rámci svého společenství, stejné krve a půdy.

„Uprostřed pátého století před naším letopočtem,“ píše, „byly malé řecké městské státy zasaženy virem způsobujícím ‚hypertrofii ega‘“ – „děsivou epidemií“, dodává emeritní profesor. Posudte tuto epidemii sami – „vyústila ve výroční obřady, při kterých řečník, znalý umění smutečních proslovů, oslavoval před hroby padlých starobylou slávu Athéňanů.“ Jak úplně absurdní myšlenka, oslavovat slávu města a těch, kdo padli ve válce! Tato znepokojivá „hypertrofie ega“ dokonce vedla Athéňany k postavení zanedbatelných památníků (jako například Parthenonu, který přetrval tisíciletí a různé vpády), k věčné oslavě hlupáků jako jsme my. Rovněž je to vedlo také ke vztyčení dalších triviálních památníků: těch duchovních (předání Homérových eposů, stvoření filozofie, řeckého dramatu a zkoumání historie), které nás obohacují do dneška a nad kterými jakýsi podivný klasický filolog žasne, že se na ně stále odvoláváme. Toto celé dědictví je vůbec iritující.

A zde máme jeden politováníhodný příklad! „[Francouzští] historikové začali v osmdesátých letech 19. století psát historii Francie, jako historii francouzského národa.“ To je skutečně skandál! A to není vše: „Tak jako mniši, kteří vynalezli ve 12. století ‚křesťanský hřbitov‘, ze kterého byli vyloučeni Židé, nevěřící, cizinci a další ne-křesťané, pokračují [historici] v udržování přesvědčení (z jedné Republiky do druhé), že jsme již od prehistorie dědicové předků, a to výslovně našich předků. „Velcí historikové“ (všimněte si uvozovek) se na ně

odvolávají. Jak smutné!

Uvěříme-li našemu penzionovanému akademikovi, je ve Francii myšlenka národní identity – která na nás takto přešla z Athén a starověkého Řecka – cítit ve vzduchu. Toto zjištění ho plní strachem a obavami.

Vskutku, jaká nezapomenutelnost, když vezmeme v potaz vzestupný globální proud finanční směny, jež je ve většině případů obyčejně prospěšný, avšak na druhé straně může vyvolat podle jeho slov „nomádké sklony.“ Samozřejmě, je jednoduché být „nomádem“ když někdo cestuje pouze na nejkrásnější místa na světě, všechny výlohy proplacené, je opečováván bezpočtem zaměstnanců, kteří se věnují jeho komfortu a bezpečí.

Je bezpochyby, že poslední „autochtonní“ Francouzi kteří neměli dotatek prostředků nebo příležitostí k útěku, například z Villiers-le-Bel po výtržnostech v listopadu 2007 by se také rádi stali „nomády“ tohoto typu. Ale jejich postavení chudých, zestárlých nebo opuštěných „autochtonů“ jim to znemožňuje. Navíc, jaké pěkné jméno – **Villiers-le-Bel** (volně přeloženo jako „pěkná vesnice“, ačkoli Wikipedia uvádí „Dodatek Le Bel odkazuje na jméno majitele statku, nesouvisí tedy s pomyslnými estetickými přednostmi tohoto místa.“ – pozn. překladatele). „Autochtonní“ jméno, které teď zní krutě ironicky.

Můžete se ptát, proč píšu o takových věcech? Protože historik také musí brát v úvahu a nebýt slepý k tomu, co se děje před jeho očima. Takové může být ponaučení v případě Marca Blocha, tehdejšího účastníka a zároveň oběti události ve čtyřicátých letech minulého století. Poznal, že jeho práce ho vedla k neuvědomění si důležitosti událostí v jeho době. „Byla to dezinterpretace historie ... Dávali jsme přednost uzavírání sebe samých v nervózním tichu našich pracoven ... Nebyli jsme snad vždy dobrými občany?“. 2) Nemůžu popřít, že mě takový podobný případ z historie nenechává lhostejným.

A pokud někdo není úplný idiot, klade si otázku: Proč je touha po identitě (být si vědom kdo jsem, v každé vrstvě jedincovy existence, mezi těmi kteří jsou jako já) úctyhodná mezi americkými černochoy, Číňany, Arabi, Izraelci, Ujgury, Turky nebo Gaboňany, a tak opovrženímhodná mezi Evropany a Francouzy?

To je ta otázka, na kterou je potřeba nalézt odpověď.

Poznámky:

[1] Článek Marcela Detiennea, který vyšel v Le Monde, 12-13 červenec 2009, pod názvem: „La France sans terre ni mort“ (Francie bez rodné půdy a padlých)

[2] Marc Bloch, L'Étrange défaite (Editions Francis et Taylor, 1946), str. 188. Litujíc své předchozí nestrannosti se tento velký historik přidal do **Résistance** – francouzského hnutí odporu. Padl do zajetí a v červnu 1944 byl popraven.

Francouzský originál „**Vous avez dit autochtone?**“ vyšel v časopise Nouvelle Revue d'Histoire

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

č. 44, přeloženo z anglické verze “Indigenous”? How Dare You? na stránkách Counter-Currents.